

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica II. din post.

Tâlcuirea Ev. dela Mare II. 1—12.

În vindecarea miraculoasă a paralizicului din sfta evanghelie de azi, Mântuitorul ne dă înaintea noastră una din acele vindecări mesiane, prin cari Dumnezeu voia să arate lumii puterea lui și a trimisului lui atât în ordinea naturei cât și în a darului săvârșind acele minuni, cari de veacuri înainte au fost profețite și prin cari Mesia cel promis va arăta lumii solia lui dumnezeiască și de cari afară de el nimeni altul nu a săvârșit, de altă parte vindecând Isus în mod miraculos diferite boli trupești ne-a arătat în mod simbolic acele schimbări în sufletele noastre, cari le produce darul lui în sufletele tuturor acelor, cari cu credință se întorc la el și cari schimbări sunt închipuite în vindecările trupești din sfintele evanghelii.

Afară de aceasta sf. evanghelie de azi ne arată acele încercări îndrezețe, aceea silă, chiar cu care s'a silit slăbănogul să ajungă înaintea lui Isus. Sfta biserică ne pune înaintea noastră aceasta silă ca model că cum ar trebui să cautăm și noi — mai ales în aceste zile sfinte ale postului mare — însănătoșarea sufletelor noastre în sfânta taină a pocăinței, la care suntem îndrumați cu porunca precisă a sfintei biserice.

„Ce este mai lesne — întreabă Isus de cărturarii și fariseii, cari îl impresurau în casa din Kafernaum — a zice slăbănogului, iartă-ți-se păcatele, sau a zice: școală și-ți ridică patul tău și umblă? Ci, ca să știți, că puterea are Fiul omului pre pământ a ierta păcatele (a zis slăbănogului): Ți-e zic: școală și îți ridică patul tău și mergi la casa ta”. (9—11.)

Cărturarii și fariseii au avut drept când au cugetat întru sine că numai Dumnezeu poate ierta păcatele, iar Isus cunoscând gândirile lor, ca să-i convingă de solia dumnezeiască a săvârșit înaintea lor aceea minune, de care „se spăimântau cu toții și lăudau pre Dumnezeu”, afară doar de cărturari și farisei. Ce grozav pedepsește Dumnezeu pre aceia, pre cari i-i lasă să rătăcească după mintea lor proprie.

Numai Dumnezeu poate ierta păcatul și a da sufletului viața darului, tot numai Dumnezeu poate vindeca o boala prin minune sau cineva, dacă este ajutat de Dumnezeu. Deosebirea este că o boala Dumnezeu o vindecă cu aceea putere, cu care a creat și lumea. Știm, că la crearea lumii nu o fost de lipsă de cât un simplu act a voinței dumnezeiești în ordinea supranaturală a darului, însă,

când este vorba de a trezi la viață sufletească un suflet mort prin păcat, la aceasta se recere un dar alui Dumnezeu, care dar a fost câștigat prin viața, suferințele și moartea de pe cruce a lui Isus Hristos. În tot cazul Dumnezeu ar putea să ierte păcatele cu aceiași putere, cu care a creiat lumea, însă a plăcut înțelepciunii dumnezeiești să se folosească de aceasta economie în mântuirea și osândirea sufletelor omenești.

Pentru aceea spune sf. Toma că înaintea lui Dumnezeu lumea întreagă cu tot ce are, nu are atâta preț ca darul lui dăruit unui singur om, iar sf. Augustin spune că omul ar trebui să fie mai recunoscător lui Dumnezeu pentru cel mai mic dar suflesc decât dacă ar căpăta dela Dumnezeu toate bunurile pământului. Și noi totuș preferim cele mai neînsemnate și josnice plăceri darului dumnezeiesc, suntem ca Esau pierzând o moștenire veșnică mai scumpă ca lumea întreagă pentru bucuria unui singur moment.

Nepăsarea pentru viața sufletească se alimentează din doua izvoare. 1. Suntem înecați în cele lumești și 2. ne închidem ochii înaintea celor sufletești.

„Cine vrea să-mi urmeze mie, să se lapede de sine să ia crucea să și așa să-mi urmeze mie”. Ori, noi nici de crucea lui Isus nici de a noastră nu voim se știm. Noi voim să trăim pentru noi și pentru lume, grija noastră întreagă se îndreaptă în acolo, ca să trăim cât mai bine, să mâncăm, să bem, să ne veselim și dacă nu avem averi, să ne facem, dacă avem să le înmulțim.

„Căutați mai înainte de toate împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și cele-lalte ce vă sunt de lipsă vi se vor adăuga vouă.” Noi dacă ar fi

după noi am renunța la împărăția lui Dumnezeu, iar de dreptatea lui nu vrem să auzim ca să putem trăi fără grije.

„Impărăția mea nu este din lumea aceasta” zice Isus și noi voim să ne aranjăm aci ca și când am fi fost zidiți pentru pământ. Ne rugăm zilnic în „Tatăl nostru” să vină împărăția lui, aceea împărăție, unde nimic nu se va întâmpla de cât voia lui sfântă și adorabilă, însă de nimic nu ne temem mai mult, de cât să părăsim acest loc al păcatelor și desfrâului.

Chiar dacă ne mai aducem aminte când și când de Dumnezeu, aceasta nu o facem de cât să cerem să ne meargă cât mai bine pe pământ, departe de a ne interesa de mărirea lui Dumnezeu, de mântuirea sufletelor fraților noștri, departe de a cere ceva chiar pentru sfințirea sufletului nostru, noi ne silim numai a îmblânzi mânia lui Dumnezeu de frica pedepselor sale.

Spiritul sfânt a vădit lumea de păcat, de dreptate și de judecată, noi prin Spiritul sfânt, pre care l'am primit, știm că lumea este deja judecată și noi totuș ne alipim de această lume osândită, bucuriile ei sunt bucuriile noastre, durerile și tristețea ei este durerea și tristețea noastră, speranțele ei sunt speranțele noastre, maximele ei atâtea ori osândite, maximele noastre și așa cu toate eventualele aparențe ale creștinismului aparținem cu toate ale noastre lumii și stăpânului lumii acesteia.

Al doilea izvor al năcazurilor noastre este nepăsarea față de tot ce privește sufletul nostru. Este destul să ajungem în casa lui Dumnezeu și numai de cât ne cuprinde o amorțea a simțurilor, în urma căreia a-

„poi noi asistăm mai mult pasiv de cât activ la acele misterii teribile, care se servesc pentru noi și pentru mântuirea sufletelor noastre pe altar-rele Domnului.

Ne este frică să ascultăm vestirea cuvântului lui Dumnezeu, nu cumva să fim neliniștiți în conștiințele noastre. Dacă știm carte, nu citim nimica, ce ar putea aduce lumină în mintea noastră. Ne folosim de fel de fel de apucături, ca să rămânem în aceea orbie înfricoșată, care — prea târziu — abia în ceasul morții ne va părăsi.

Invăluți în această orbie, nu vedem minunile îndurării și iubirei dumnezeiești, prin cari el dorește să ne atragă la dânsul și pentru care orbie pierdem toate rezultatele răscumpărării și mântuirii noastre. Nu vedem cărările obișnuite și ascunse ale darului dumnezeesc, prin organismul minunat al sfintei biserici, a sfințelor sacramente, a rugăciunii, a apostolatului modern în vorbe și în scris.

Cu un cuvânt în loc să ne măr-ginim la cele indispensabile în cele lumesti, ca apoi cu toată râvna să ne dăm pentru câștigarea celor cerești, ne fixăm un insuficient minimum pentru Dumnezeu, ca apoi să dăm tot restul vieții noastre lumii și pământului.

Cu cât suntem noi mai nefericiți ca slăbănogul care a încercat și imposibilul numai să scape de boala sa și noi nici că avem cunoștință, că suntem paralizați în întreg domeniul vieții noastre sufletești!

„Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: iartăți-se păcatele, sau a zice: scoală și-ți ridică patul tău și umblă“?

Din catehism.

Ce trebuie să creadă omul a treia?

Omul a treia trebuie să creadă, cum că Dumnezeu toate le-a făcut, le ține și le cârmuește.

„Toate prin trânsul s'au făcut, și fără de dânsul nimic nu s'a făcut ce s'a făcut“. (Ioan I. 3.) sau cum spunem în simbolul credinței: „cred... în Tatăl a tot înătorul, făcătorul cerului și al pământului, văzutelor tuturor și nevăzutelor“.

Dumnezeu a făcut toate din nimica cu puterea lui dumnezeiască în timpul, în care a plăcut lui și așa cum ia plăcut, El a făcut lumea văzută de noi, cerul și pământul sau cum spunem cu un cuvânt universul, și el a făcut lumea nevăzută a spiritelor, a îngerilor.

Dumnezeu nu numai că a făcut toate, dar el le și susține până când îi place și cum îi place lui să fie. Dacă ar fi un moment, în care Dumnezeu nu ar susține lumea, atunci aceasta numai decât s'ar prăbuși în nimicnicia ei, precum în momentul care-l va hotărâ înțelepciunea lui, universul întreg se va transforma sau nimici, să dea loc unei alte lumi mai perfecte și superioare lumii de acum.

Dumnezeu cârmuește lumea, adică o conduce prin legile care le-a fixat, o duce către acel scop și la acel sfârșit, care a fost motivul pentru care o-a zidit.

Azi sunt mulți, cari zic că pământul e veșnic, adică nu de Dumnezeu zidit, că nu Dumnezeu susține lumea, ci întâmplarea oarbă, și că nu Dumnezeu cârmuește lumea ci norocul. (Vezi Cultura Poporului. Cluj 8-II-1925).

Acești oameni, cari se arată că lătesc cultura în popor, își dau pă-

rerile lor ca rezultatul științelor câștigate, însă aceste păreri nu au nimic cu rezultatele științifice. În întreaga lume științifică nu există cea mai mică dovadă, că universul ar fi din veci, că lumea e susținută de întâmplarea oarbă, ca armonia legilor naturale și causalismul fenomenelor lui e un rezultat al fatalității. Toate aceste păreri sunt credințe negative șiperate și cei care le propagă ori cât ar zice. că sunt realști și pozitiviști, sunt cu mult mai creduli, de cât aceia, pe cari doresc să-i întunece cu o astfel de cultură „de un întuneric neînchipuit“.

„Spus'a cel neînțelept întru inima sa: nu este Dumnezeu“.

La Roma.

Evlavnica dorință a multora dintre noi Români, de a lua parte la pelerinajul plănuț a se executa în acest an sfânt și iubilat spre eterna cetate a Romei, se apropie cu pași repezi spre înfăptuire.

După cum cetim în „*Unirea*“ din Blaj, comitetul provincial de acolo încredințat cu organizarea acestui pelerinaj, Luni în 2 Martie crt. a ținut o consfătuire sub presiul In. Preasfințitului nostru Părinte-Mitropolit Va-

sile, când s'au luat hotărâri definitive cu privire la timpul și modalitățile, când și după cari va fi să se execute cursul pelerinajului.

Dintre hotărârile aduse pentru orientarea cetitorilor noștri comunicăm de data asta următoarele:

1. Concentrarea tuturor călătorilor va fi pe ziua de 19 Maiu a. c. la Timișoara. Plecarea dela Jimbolia, granița către Jugoslavia, în aceiaș zi până la Fiume și de aci peste marea Adriatică la Ancona și apoi la Roma, unde se va ajunge la 22 Maiu.

2. La Roma peregrinii vor petrece 5 zile, fiind încartiruiți în ospicii și hotele corespunzătoare. Inapoierea va fi pe uscat peste Florența și Venetia, unde se va rămânea câte o zi și apoi peste Triest și Zagreb tot cu trenul se va ajunge acasă la 31 Maiu.

3. Taxa de călătorie pentru o persoană, s'a stabilit în lei 16.000 cl. I-a — lei 12.000 cl. II-a — și lei 8.000 cl. III-a. În această sumă e socotit biletul de tren și de vapor dela Jimbolia până la Roma și înapoi, cuartirul și proviziunea în Italia (cei din cl. I-a vor avea confortul potrivit acestei clase; cei din a II-a și a III-a vor avea aceiaș pensiuine, deosebirea va fi numai la tren), apoi taxele de trăsură, autobuse, tramvai ș. a. taxele de intrare la diferitele muzee și festivaluri. — Călătoria până la granița românească rămâne în sarcina fiecăruia; se sperează însă o reducere de 75% pe C. F. R.

Calendar săptămânal.

15—21 Martie 1925.

15. Dumineca II. din post. (Evanghelie dela Marc II. 1—12.) S. M. Agapie și cei împreuna cu dânsul † 287.
16. Luni. SS. MM. Sabin și Papie.
17. Marți. Cuv. Alexie omul lui Dumnezeu.
18. Mercuri. P. Chiril † 386.
19. Joi. Mm. Chrisant și Daria.
20. Vineri. SS. uciși în mănăstirea Sava.
21. Sâmbătă. C. P. Iacob episc. Cataniei.